

Politický analytik Roček: Námořní pěchota jako koloniální fenomén

- CZ24 News | 1. října 2023

Není naděje na mír, jenom na dlouhodobou konfrontaci přecházející ze studené války do války civilizační. Dokladem toho je námořní pěchota USA. Je součástí snahy USA udržet si spolu se svými spojenci západní imperiální (spíše ekonomickou) nadvládu.

Blok USA/NATO se snaží zbrzdit politický posun směrem k multipolárnímu řádu bezpečnosti. Již v roce 1997 Zbigniew Brzezinski dnešní konflikt předvídal a pesimisticky radil: **„...udržet dominantní postavení Ameriky alespoň po další generaci, nejlépe ještě o něco déle, a vytvořit geopolitický rámec, jenž by umožňoval vstřebávat nevyhnutelné otřesy i napětí sociálně - politických změn...“**, upozorňuje publicista František Roček v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

V článku **„Kdo se rozpíná v oblasti Tichomoří?“** (26. 9. 2003) jsem pro Prvnizpravy.cz napsal, že **„američtí válečníci chválí novou protičínskou koncepci námořní pěchoty vybavené protilodními a protizemními raketami. ... protičínská válka vyžaduje lehčí a agilnější sbor rozmístěný po souostrovích ostrovech Tichého oceánu prostřednictvím mnoha lehkých obojživelných válečných lodí....“**

Ale vraťme se na začátek.

Mají USA koloniální armádu?

Ve studené válce, či spíše civilizační válce vzor 2023, je důležitým fenoménem námořnictvo USA (spolu s námořní pěchotou) – jedná se vlastně o poslední funkční koloniální mašinérii na zeměkouli. Americký on-line slovník Merriam-Webster definuje neokolonialismus jako **„ekonomické a politické kroky a procesy, pomocí kterých mocnosti udržují či rozšiřují své působení vůči vybrané zemi a jejímu obyvatelstvu.“**

Klasický kolonialismus v podstatě znamenal okupaci území útočníkem k využití zdrojů okupovaného území ve prospěch (evropského) státu. Koloniální státy ve 20. století postupně musely okupovaná koloniální území opustit a předat vládu místnímu obyvatelstvu. Ale zůstaly tam dosti pevně zakotveny s pomocí technických a korupčních mechanismů. Toto nové období je popisováno s využitím termínů: Neokolonialismus, neofeudalismus, digitální nevolnictví 21. století atp.

Jakou roli v neokolonialismu hrají USA? Nepředstavují typický koloniální stát, jako třeba byla Velká Británie, Francie, Španělsko a další evropské přímořské státy. USA, podobně jako Německo, přišly na mezinárodní scénu příliš pozdě, než aby ukořistily zajímavé koloniální území. Mohly jenom paběrkovat. Nelze se divit, že jako výsledek porážky Německa v roce 1918 došlo k odejmutí toho mála kolonií ve střední Africe, ke kterým se dostalo.

Připojení Havajských ostrovů k USA zosnovali američtí pěstitelé cukrové třtiny. S pomocí amerických jednotek svrhli v roce 1893 domorodou královnu Liliuokalani. Tato americká naprostá menšina vyhlásila samostatnou republiku a požádala o začlenění do USA. Havaj se stala takzvaným zámořským teritoriem. Ve stejné době Američané po válce proti Španělsku ovládli Filipíny a získali též dominantní hospodářský vliv nad Kubou a jejím cukrem.

Dokonce i ve velmi opatrné wikipedii lze najít neuctivé povídání, že „...Spojené státy americké se zařadily ke koloniálním zemím na konci 19. století v souvislosti se španělsko - americkou válkou a ziskem Filipín a Kubu a dále s americkou politikou v Panamě či Portoriku.

(<https://cs.wikipedia.org/wiki/Kolonialismus>)

USA a její námořní pěchota jsou spojeny v 20. a 21. století s neokolonialismem, čili s nátlakem s ekonomickým podtextem.

Námořní pěchota bude více bránit než dobývat

V roce 2023 námořní pěchota USA je koloniální armádou ve fázi neokolonialismu. Důležité není protivníka obsadit, ale ovládnout ho tím, že mu zamezíte se samostatně rozhodovat. Obsazení území je druhotné. Stačí, když tam vliv USA budou promítat zbudované vojenské základny nebo hrozící stín námořní pěchoty bude v některém ze sousedních států. Takto lze popsat celou historii námořní pěchoty.

Generál Anthony Zinni (sloužil 39 let jako u námořní pěchoty a odešel do důchodu jako vrchní velitel centrálního velitelství USA) popsal malebně současnou roli námořní pěchoty: *„... V zámoří je nasazeno 150 000 až 200 000 amerických vojáků. USA ... operují z více než 750 základen v 80 zemích a podstupují výcvik a cvičení v mnoha dalších. Na rozdíl od konfliktů v minulosti není cílem pouze projektovat moc, ale posílit moc, která již existuje. USA operují s mnohem více spojenci, než jsme kdy měli, protože počet bezpečnostních dohod se zvýšil...“*

Přeloženo do češtiny: Protože bylo dosaženo téměř všeho, co je možné, abychom získali více, je potřeba zapojit naivní spojence, aby se snažili za nás a snižovali americké napjaté výdaje. Námořní pěchota USA má nový úkol: Bude více bránit než dobývat, aby si USA udrželi současnou pozici.

Asijsko-pacifické divadlo

Administrativa USA předstírá, že musí posilovat své pozice v Asii kvůli zlobivé Číně, ve skutečnosti v Japonsku, Jižní Koreji a Austrálii je již přibližně 200 základen USA a více než 80 000 amerických vojáků je na těchto základnách a v lodích na moři.

Důvody jestřábů pro posílení amerických jednotek oficiálně jsou:

1. Nasadit námořní pěchotu ke zvýšení obrany Jižní Koreje, Japonska a Tchaj-wanu, ve Východočínském a Jihočínském moři.
2. Prý nepřátelské akce mohou být generovány z Číny, Severní Koreje, Ruska nebo jakékoli kombinace těchto tří zlobivých států v tomto regionu.

Argumenty jsou nesmyslné, protože Pentagon ví, že ruská hrozba neexistuje. Rusko má dlouhodobě problém dostatečně zajistit své hranice. Proto i operace na východní Ukrajině je pro ruské síly obtížná, od počátku postrádá dynamiku.

V politické i akademické literatuře je dostatek upozornění, že politika Číny je defenzivní - zaměřená na zabezpečení příhraničí a námořních dopravních tras.

Severní Korea je v defenzivní situaci: Halasně propaguje svůj dosti chudý jaderný program, aby odradila od snahy vyvolat nepokoje a s pomocí speciálních jednotek USA a Jižní Koreje odstranit vládnoucí diktátorský režim.

Od začátku 21. století západní politici Čínskou lidovou republiku vidí jako sílícího konkurenta. Předtím posilovali Čínu investicemi, přesouvali výrobu za lacinou pracovní silou do Číny a doma nechávali dělníky nezaměstnané a průmyslová města zchudla. Čína naopak posilovala a dnes je téměř rovnocenná nabubřelému Západu. Čína západ jenom toleruje jako prostor pro ekonomické transakce. Proč takový despekt?

Západ vypěstoval v Číňanech politickou nemilosrdnost

USA a západní státy si uvědomují, že Čínu nelze politicky ovládnout, protože západní způsob politické spolupráce Čína jenom toleruje. Je to důsledek historické zkušenosti.

Velmi zajímavý je z tohoto hlediska článek z 10. 9. 2021 s titulkem „V čínských očích jsou Britové bastardi“ (Andrew Salmon, asiatimes.com/2021/09/why-chinese-grievances-feed-off-british-

[bastardry/](#)).

Uvádíme překlad stěžejní části článku:

„ ... *“Pokud jde o historickou psychologii, Komunistická strana Číny vzdělává své děti s důrazem na frázi, ‘Století ponížení’ - to je fráze, kterou opakují znovu a znovu,”* řekl Asia Times Lee Seong-hyon z Fairbank Center for Chinese Studies na Harvardské univerzitě.

Století ponížení skončilo v roce 1949, kdy Komunistická strana Číny převzala plnou kontrolu nad pevninskou Čínou, ale začalo v roce 1839, kdy Velká Británie zahájila první opiovou válku. Viděno v tomto světle: *“Britové jsou bastardi!”* Lee řekl.

Vskutku, je obtížné vykreslit jinak britskou politiku v 19. století v době dynastie Čching...

...Tehdy, stejně jako dnes, byli Britové velkými pijáky čaje - čínské rostliny, jejíž pěstování bylo přísně střeženým obchodním tajemstvím, a která byla pěstována v Britské Indii až od roku 1840. Číňané odmítli přijmout britské zboží výměnou za svůj čaj a požadovali stříbro. To způsobilo, že britští obchodníci a Londýn čelili dlouhodobému vyčerpání zásob drahých kovů.

Agresivní britští obchodníci se rozhodli vyvážit obchod přepravou opia do Číny. Když čchingští představitelé reagovali na dovoz nebezpečné návykové drogy zabavením zásilek opia, obchodní válka skončila. Vypukla skutečná válka.

Británie, vyzbrojená parními dělovými čluny, profesionálními vojáky a plným dělostřelectvem, porazila Čínu v první opiové válce (1839-42). Byly podepsány nerovné smlouvy, Hongkong musel být postoupen a britský úspěch povzbudil další zahraniční mocnosti, aby se zmocnily části Číny.

Druhá opiová válka (1856-60) zavedla anglo-francouzské síly v jejich agresi mnohem hlouběji do Číny. Čchingské síly byly opět rozdrceny a letní palác dynastie - snové mistrovské dílo, které mísilo architekturu s terénními úpravami - byl vyplněn a zničen v odvetě za mučení britských zajatců.

Potom ještě osm mocností, mezi nimiž byla na prominentním místě Velká Británie, intervenovalo v Číně, aby potlačilo nacionalistické boxerské povstání (1899-1901). Čínské zbraně byly opět poníženy. “Říše středu” - domov jedné z největších civilizací světa - byla zredukována na “Nemocného muže Asie”.

Následně císařské Japonsko nahradilo imperiální Británii jako nejnebezpečnější nepřítel Číny. Po obsazení Mandžuska v roce 1931 Japonsko v roce 1937 napadlo Čínu. Brutální válka, poznamenaná japonskými zvěrstvy a biologickými útoky jednotky 731, zabila odhadem 14-22 milionů Číňanů.

Po porážce Japonska v roce 1945 vyhráli čínskou občanskou válku Mao Ce-tungovi komunisté. Vítězství tím postavilo Peking proti Washingtonu, který nahradil poražené Japonsko jako protičínského nepřítele číslo jedna.

Dnešní Čína - se svou obrovskou průmyslovou základnou (poznámka: ale dosud chudým vnitrozemím), globálním portfoliem investic do infrastruktury a armádou světové úrovně - stojí v ostrém kontrastu se skromným obdobím Čchingem...”

Autor článku dále zdůrazňuje, že Čína neodpouští, což je rozumný názor, protože agresivní podstata mezinárodní politiky na planetě Zemi se nemění.

Autor dále uvádí:

„Ve státních médiích jsou diplomacie dělových člunů a opiové války oblíbenými odkazy,

zatímco význam (síla) dnešního čínského vojenského námořnictva byl škodolibě srovnáván s mnohem menší britskou námořní zdatností.

Loni (2020) v červenci, v úvodníku o plánech Královského námořnictva na plavbu do východní Asie, se státní bulvární deník Global Times zeptal svých čtenářů: “Chystá se Velká Británie... zahájit novou opiovou válku proti Číně?”

Noviny varovaly: **“Není to 19 století. Čínské vojenské síly se rychle rozvíjejí - čínské námořnictvo se za posledních pět let rozrostlo o ekvivalent tonáže celého (britského) královského námořnictva.”**

Další zajímavé postřehy: **“Současné vratké Královské námořnictvo má opakované problémy s výcvikem a vybavením,”** posmíval se v prosinci 2021 Global Times. **“Myslí si nějaká racionální vojenská mysl, že tato rezavá kbelíková flotila může vojensky ohrozit Čínu?”**

Napříč ve státním školství a historickém značení míst je protibritské poselství posíleno.

Například místo letního paláce – spálené zdivo, kamenné poseté trávníky, plevelem udušené rybníky, je velmi oblíbenou turistickou atrakcí. Jako téma se “neustále objevuje v čínských populárních filmech, rozzlobených debatách na sociálních médiích a zuřivých sporech o mezinárodní prodej umění” uloupených předmětů, podle BBC.

“Obecně byste mohli říci, že téměř všechny země vyzbrojují historii,” řekl Lee, který zmínil nekonečné spory Soulu s Japonskem kvůli jeho koloniálnímu drancování a jak afghánský Taliban využil historii odporu vůči zahraničním okupantům ve svůj prospěch.

“Ale myslím, že v Číně je kvalitativní rozdíl,” pokračoval Lee. **“Míra vkládání tohoto národního narativu do psychologie lidí je v Číně mnohem závažnější, je to téměř součást způsobu, jakým se Číňané vidí. Není to jen národní identita. Stala se z toho otázka osobní identity.”**

To může vysvětlit mnoho “historických válek”, které zuří mezi hrdými, ale vysoce citlivými Číňany a dalšími uživateli internetu na globálních platformách, jako je YouTube...

Politiku USA kopíruje americký vazal stále menší Velká Británie. V britském jednání se odráží přetrvávající pocit instituční (koloniální) nadřazenosti. Proto se nelze divit, že britský parlament v březnu 2023 prohlásil Tchaj-wan za “nezávislou zemi”, protože, samosprávný ostrov “má všechny předpoklady pro státnost”. Oznámení bylo doručeno prostřednictvím nové zprávy parlamentního Výboru pro zahraniční věci s názvem “Naklonění horizontů: integrovaný přezkum a Indo-Pacifik”.

Asi v polovině traktátu se píše: **“Tchaj-wan je již nezávislou zemí pod názvem Čínská republika (ROC). Tchaj-wan má všechny předpoklady pro státnost, včetně stálého obyvatelstva, definovaného území, vlády a schopnosti vstupovat do vztahů s jinými státy - jen mu chybí větší mezinárodní uznání.”**

V textu mezi historizujícími povídkami je velmi legrační text o tom, že od roku 1945 do roku 1949 Čankajšek vládl Tchaj-wanu z pevniny, ale ČLR nikdy nevládla Tchaj-wanu, místo toho důsledně prokazovala odhodlání převzít Tchaj-wan od jeho neúspěšné invaze na ostrov v roce 1949, aby odvrátila pozornost od domácích problémů, ať už jde o pandemii COVID-19 nebo krize v čínské ekonomice.

Pro čínské politiky a vzdělanou veřejnost orientující se v historii jde o další důkaz infekce politickou stupiditou mezi britskými politickými mravenci.

Na dokreslení krátká informace z agentury Reuters k možnému setkání čínského prezidenta Si Ťin-pchinga a premiéra Rishiho Sunaka. Prý by k němu mohlo dojít na summitu G20 v Indii. Čínský prezident se ani neobtěžoval na summitu G20 přijet. O čem by měl jednat s premiérem namyšlených britských blbů?

Jak zastavit Čínu?

Restrukturalizaci námořní pěchoty USA lze považovat za přiznání, že USA jsou ve slepé uličce. Analytici kdesi za oponou potichu sdělují americké administrativě, že vidí jedinou možnost jak si udržet větší díl moci na zeměkouli ve snaze tvrdě omezit Čínu, což lze jenom vyprovokováním konfliktu. Taková situace by umožňovala zdevastovat ekonomickou základnu Číny a zatlačit ji do dlouhodobé defenzivy.

Bez devastující konfrontace nelze konkurenci zastavit. Je to princip chování užívaný od starověku. Nezapomínejme, že dějiny lidstva jsou dějinami válek.

Nelze zavrhnout hypotézu, že během následujících 10 - 15 let musí západní blok devastovat konkurenci, tedy Rusko, Čínu, a skrze oslabení Íránu ovládnout část středoasijského prostoru. USA budou muset tolerovat, že Evropa směřuje k ovládnutí islámskými imigranty posílaných cíleně nejméně od roku 2015 islámskými státy od Turecka přes Saudskou Arábii a další státy Blízkého východu a jejich „dispečery“ v Africe. Nebo musí tzv. Západ najít způsob jak provést konfliktní devastaci Turecka, protože kromě islamistické infiltrace Evropy má již dnes Turecko stále více zásadní vliv na tzv. turkické národy ve střední Asii.

Signály tohoto typu jednání lze tušit po roce 2010 stále agresivnější protiruskou a protičínskou rétorikou/politikou administrativy USA.

Je potřeba se připravit na nový typ konfliktů. Restrukturalizace americké koloniální armády - námořní pěchoty je proto nutností. O tom se dočtete více v příloze „[Příprava námořní pěchoty USA na válku s Čínskou lidovou republikou](#)“.

AUTOR: František Roček

[ZDROJ](#)